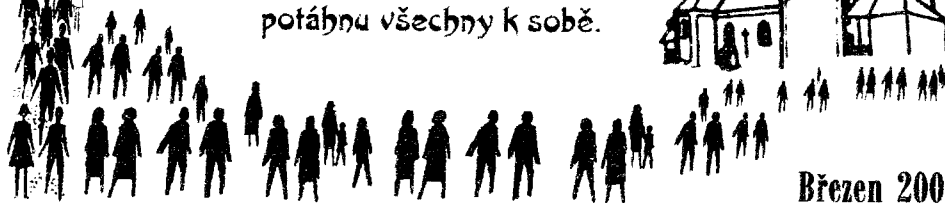

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Březen 2009

POSELSTVÍ BENEDIKTA XVI. K POSTNÍ DOBĚ 2009

Hodnotě a smyslu postu věnoval Benedikt XVI. své poselství k postní době 2009. Vyzývá v něm mimo jiné k obnově prastaré církevní praxe pořádat sbírky pro chudé z toho, co jsme si sami odřekli.

„Jaký smysl má pro nás křesťany odpirat si to, co by samo o sobě bylo dobré a užitečné?“ – ptá se papež v úvodu zveřejněného poselství. „Písmo svaté a celá křesťanská tradice učí, že půst je velkou pomocí v předcházení hříchu a všemu, co k němu vede,“ odpovídá Svatý otec. První půst nařizuje už Bůh v ráji, když přikazuje zdržet se ovoce ze zakázaného stromu (Gn 2, 16-17). Později je půst v Písmu ukázán jako nástroj obnovy přátelství s Bohem, jako o tom píše Ezdráš při návratu z exilu do Zaslíbené země (8,21) nebo prorok Jonáš v příběhu o záchraně Ninive (3,9).

V Novém zákoně pak Ježíš ukazuje hluboký smysl postu – vysvětluje Benedikt XVI. Ukazuje na pokrytectví farizeů, kteří se postí podle předpisů zákona, ale jsou od Boha daleko. Pravý půst je v plnění vůle Nebeského otce, který „vidí i to, co je skryté“ (Mt 6, 18). Ježíš sám jde příkladem a po čtyřiceti dnech strávených na poušti odpovídá satanovi: „Nejen chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ (Mt 4,4)

Benedikt XVI. pokračuje přehledem svědectví o postu v první křesťanské komunitě a u církevních otců. „**Půst je duší modlitby a milosrdenství je životem postu, a tedy kdo se modlí, ať se postí. Kdo se postí, ať je milosrdný. Kdo chce být vyslyšen ve svých prosbách, necht' vyslyší toho, kdo se s prosbou obrací k němu. Kdo chce nalézt Boží srdce otevřené, ať nezavírá své před tím, kdo jej prosí,**“ (Sermo 43, PL 52, 320.332) cituje papež z kázání sv. Petra Chrysologa.

Dnešní doba, poznamenaná vyhledáváním materiálního prospěchu, význam postu posunula a přičítá mu terapeutickou hodnotu pro zdraví těla, konstatuje Svatý otec. A dodává, že pro věřící má půst zůstat především „terapií“, která člověka léčí z toho všeho, co mu brání uskutečňovat Boží vůli – jak na to upozornil už Paveł VI. v apoštolské

konstituci Poenitemini z roku 1966. Postní doba je tedy příležitostí vrátit se k pradávné postní praxi, která pomáhá potlačit vlastní egoismus a otevřít srdce lásce k Bohu a bližnímu.

„Odřikání se materiálního pokrmu, sytícího těla, připravuje člověka, aby v nitru naslouchal Kristu a sytil se jeho slovem spásy,“ píše Benedikt XVI. „Postem a modlitbou dovolujeme, aby přicházel On sám sytit nejhlubší hlad, který zakoušíme ve svém nitru: hlad a žízeň po Bohu.“

Další rozměr postu je sociální. Dovoluje nám uvědomit si situaci mnoha našich bratří a přiblížit se stylu Dobrého Samaritána. Můžeme se dobrovolně zřít něčeho ve prospěch druhých. Papež proto vyzývá farnosti, aby se v postní době intenzivněji zaměřily na osobní i komunitní půst, na naslouchání Božímu slovu, modlitbu a dobročinnost. Jak upozorňuje Benedikt XVI., sbírky pro chudé z toho, co jsme si sami odřekli, jsou prastarou praxí církve od jejich počátků (srov. Didascalia Ap., V, 20, 18).

V závěru papež připomíná, že k postní době patří větší pozornost k modlitbě, k lectio divina, svátost smíření a aktivní účast na eucharistii. „Užívejme střídavě slov, pokrmů, nápojů, spánku i her, setrvávejme pozorní a bdělí,“ cituje Benedikt XVI. starý hymnus v závěrečné pasáži svého poselství k postní době 2009.

Oficiální překlad poselství Benedikta XVI. je na TS ČBK

Převzato z www.pastorace.cz

Svátost kněžství

Všechny milosti, které nám získal Ježíš Kristus svým vykupitelským dílem, vložil do rukou apoštolů a jejich nástupců, biskupů a kněží, aby je lidským duším přivlastňovali a byli tak prostředníky mezi Bohem a lidmi. „Jděte do celého světa, učte všechny národy a křtíte je... Kdo vás slyší,... To číňte na mou památku! Komu odpustíte hříchy,... Cokoli svážete na zemi, bude svázáno i na nebi,“ těmito slovy odevzdal božský Spasitel svým nástupcům posvátnou moc, která se z jeho ustanovení předává v církvi svěcením.

Svátost kněžství má tři stupně, které se udělují svěcením: jáhenským, kněžským a biskupským.

Mezi různými službami, které se vykonávají už od prvních dob, má podle svědectví ústního podání nejvýznamnější místo úřad těch, kteří jsou ustanoveni jako biskupové a v nichž jsou prostřednictvím nepřetržité posloupnosti od počátku výhonky apoštolské setby.

Aby splnili své vznešené poslání, Kristus obdaril apoštoly zvláštním vylitím Ducha svatého. Také oni svým pomocníkům předali vkládáním rukou duchovní dar, který biskupským svěcením došel až k nám. Biskup dostává plnost svátosti kněžství, kterou

se zařazuje do biskupského sboru a stává se viditelnou hlavou místní církve, která je mu svěřena. Biskupové jako nástupci apoštolů a členové sboru se podílejí na apoštolské odpovědnosti a na poslání celé církve pod pravomocí papeže, nástupce svatého Petra.

Kněží jsou spojeni s biskupy v kněžské důstojnosti a zároveň na nich závisí při plnění výkonu svých pastorálních úkolů: jsou povoláni, aby byli moudrými spolupracovníky biskupů; shromáždění kolem svého biskupa tvoří kněžstvo, které společně s ním nese odpovědnost za místní církve. Biskup jim svěřuje odpovědnost za určité farní společenství nebo za určitý církevní úřad.

Jáhni jsou služebníci posvěcení pro služební úkoly v církvi. Svěcení jim uděluje důležité úkoly ve službě slova, v bohoslužbě, v duchovní správě a ve službách lásky; tyto úkoly mají pinit pod pastýřskou pravomocí svého biskupa.

Svátost kněžství se uděluje vkládáním rukou, po němž následuje slavná modlitba svěcení, kterou se svěcencům vyprošují od Boha milosti Ducha svatého potřebné pro jejich službu. Svěcení vtiskuje nezrušitelné znamení.

Katolický kněz má krásný název – pater, tj. otec, neboť má otcovsky pečovat o svěřené duše.

Věřící jsou povinni jeho úkol ulehčovat tím, že ho poslouchají, ctí jej jako zástupce Božího, modlí se za něho a jemu v apoštolském díle pomáhají. Velmi často bývá, že lid má takového kněze, jakého si zaslouží a na Pánu Bohu vymodlí.

Církev uděluje svátost kněžství pouze pokřtěným mužům, jejichž schopnosti pro výkon služby byly náležitě prošetřeny a uznány. Odpovědnost a právo povolovat někoho, aby přijal svěcení, přísluší církevní autoritě.

V latinské církvi se svátost uděluje obvykle pouze těm kandidátům, kteří jsou ochotni svobodně přijmout celibát a kteří veřejně projeví svou vůli zachovávat jej z lásky k Božímu království a ke službě lidem.

Udělovat svátost kněžství ve třech stupních je vyhrazeno biskupům.

Modlitba za kněze:

Pro lásku srdce Mariina, Ježíši, dej nám svaté kněze!
Skrze kněze se novorozené děti stávají dětmi Božími, hříšníci znovu získávají pokoj, věřící přijímají svátosti ke svému dobru, bezmocní se uchylují ke svatostánku, kde přijímají Tebe, svatý Chlebe andělský, umírající vidí, jak se jim zavírá brána pekla a otvírá nebe.

Pro lásku srdce Mariina, Ježíši, dej nám svaté kněze!
Kněze s čistými, neposkvřenými rukama, kteří budou pozvedat hostii a kalich spásy k nebi, přimlouvat se jako mocní prostředníci za mír mezi národy a za jejich blaho. Kněze, kteří stravování láskou budou kolem sebe shromažďovat nevinné, aby je skryli v Bohu, a mládež, aby ji vedli k ctnosti a k nebi a živili pokladem víry a zbožnosti.
Pro lásku srdce Mariina, Ježíši, dej nám svaté kněze!
Amen.

MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU

Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání, která by udržovala živou víru a střežila převzácnou památku tvého Syna prostřednictvím kázání slova a udílením svátosti, jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící.

Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie, která je svátostí Kristova největšího daru pro vykoupení světa.

Povolej služebníky tvého milosrdenství, kteří by prostřednictvím svátosti smíření rozdávali lidem radost ze tvého odpuštění.

Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá četné inspirace Ducha tvého Syna a ať v učenlivosti vůči jeho ponaučením pečuje o povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.

Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům, aby věrně naplňovali své poslání ve službě evangeliu.

O to prosíme skrze Krista našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

Dáváním nikdy neztrácíme

Až se o svůj dar podělím, přinese mi radost

Nikdy nedostáváme nic pouze pro vlastní užitek. O všechno se lze podělit. Jeden starý paragraf církevního práva zní: Quod monachus acquirat conventus acquirat (co získá mnich, získává konvent). Darujeme-li tedy řeholníkovi nějaký dar, neponechá si jej pro sebe, ale dává jej k užítku celému společenství. A celé společenství si jej taktéž neponechává jen pro sebe, ale rozdává z toho dál.

Toto pravidlo je platné i pro všechny křesťany. Jsme totiž stvořeni tak, že něco skutečně vlastníme teprve v okamžiku, kdy jsme ochotni se toho vzdát. Dokud nejsem ochoten rozdat, co mám, nemohu se z toho skutečně těšit. Teprve až se začnu o svůj dar dělit, přinese mi to radost.

Dáváním nikdy neztrácíme. Co nás kdysi svazovalo a zotročovalo, promění se darováním v něco, co nás naopak otvírá a osvobozuje.

Zpracováno podle knihy W. Stinissena I dnes je den Boží – rozjímání na celý rok, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2004.

Převzato z www.vira.cz

Hromniční pouť matek v chrámu Zvěstování P. Marie ve Šternberku

Ráda se s vámi podělím o zážitky z této pouti. V sobotu 7. února 2009 v 7:00 hod. ráno jsme vyjely dvěma autobusy z Val. Klobouk. Jeden vezl maminky z Nedašova, přibral další ve Studlové, a druhý ze Štítné, do kterého jsme nastoupily v Kloboukách, Poteči, Lačnově a Horní Lidči. Cestou jsme se pomodlily růžencem a ani jsme se nenadály a v 9:00 hodin jsme byly ve Šternberku. V 9:30 hod. byla modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření. V 10:00 hod. začala mše sv., kterou celebroval P. Adam Rucki (biskupský vikář pro duchovní povolání, který, jak si mnozí pamatují, byl u nás kaplanem). Při mši sv. proběhla oféra všech matek s rozžatými svícemi kolem oltáře. Trvala skoro 45 minut a bylo napočítáno 650 matek.

P. Josef Červenka, bývalý tamější farář, který tento zvyk obnovil v roce 2003, připomněl, že obětování svíce šternberských žen je starobylý zvyk, pocházející z 1. poloviny 18. století, kdy se Morava obávala pruského vpádu. Proto se v mnoha moravských městech konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. 1. února 1741 přinesly do klášterního, dnes farního, kostela Zvěstování Panny Marie ve Šternberku dvě ženy voskovou svíci o váze 10 kg jako oběť Matce Boží, aby skrze její přimluvu byly uchráněny od nepřátel. Svíce měla hořet při každé mši svaté po celý rok. I dnešní doba je plná nebezpečí a nástrah, proto s důvěrou prosíme Matku Boží, aby ochránila své děti i naše děti a vedla je k Bohu. Mše svatá skončila ve 12:30 hodin. Následoval společný oběd v sále kulturního zařízení a po něm od 14:00 hodin duchovní promluva P. Adama Ruckého na téma: Panna Maria – Matka naděje. Od 15:00 hodin byla adorace s modlitbou odevzdání našich dětí Ježíšovi. Každá maminka napsala na připravené papírové kolečko jména svých dětí a vnuků a vložila do košíčku před šternberskou Madonu a svěřila je do péče Pána Ježíše.

Modlitba matek

Pane Ježíši, přicházím před Tebe jako matka. Prosím, abys žehnal mým dětem a všem dětem na celém světě. Děkuji Ti za naše děti, jsou pro nás drahocenným darem. Pomoz nám, Pane, vždycky si to připomínat, zvláště když jsou v těžkostech.

Pane, vždyť žijí ve světě plném násilí, ve světě, který Tě vždy neuznává, ve světě, kde se mohou stát terčem posměchu, když vyznají, že v Tebe věří. Pomoz jim, aby byly silné.

Pane, pomoz nám poznat, že Ty jsi stále s námi, že s námi sdílíš radost i bolest, že jsi vítěz nad zlou mocí. Jsi s námi, když se smějeme, a pláčeš s námi v bolestech. Prosíme Tě, dej nám milosti, které potřebujeme, abychom naplnily záměr, který máš s naším životem a splnily své povinnosti v rodinách.

Ty jsi všemohoucí Bůh, Ty můžeš věci změnit. Obracíme se k Tobě s důvěrou a láskou, protože víme, že odpovíš na naše prosby. Chceme si vždy připomínat, jak velmi miluješ nás a naše děti a že nás povzbuzuješ, abychom Ti odevzdaly své problémy. Odevzdáváme se Ti skrze přimluvu Matky Boží a naší Panny Marie.

Pod ochranu tvou se utíkáme...

Po svátostném požehnání jsme se rozjely do svých domovů. Jsem moc ráda, že jsem mohla jet, díky Bohu, bylo to velké obohacení a pohlazení na duši. Děkuji i Jitce Šenkeříkové za uspořádání této pouti a také řidičům, že nás šťastně dovezli.

Marie Mikulčíková

Česká kongregace sester dominikánek

Kromě řádu dominikánek působí v ČR i kongregace dominikánek, která má poněkud kratší historii, avšak její činnost je neméně důležitá.

Podnět k založení České kongregace sester dominikánek vyšel ze dvou směrů. Jednak od olomouckých dominikánů a jednak od dvou terciátek dominikánského řádu, které roku 1887 zakoupily patrový dům v Olomouci - Řepčíně a postupně se tu spolu s dalšími pěti zájemkyněmi usadily ke společnému životu v dominikánské spiritualitě. Protože v českých zemích od josefínských dob neexistoval žádný klášter dominikánských sester, byly zpočátku budoucí české sestry formovány v Rakousku, v klášteře dominikánské kongregace bl. Markéty v Gleisdorfu. Základní činností sester se stala výchova a vzdělání české dívčí mládeže. První jejich školou byla trojtřídní soukromá obecná škola v Řepčíně.

Pokud se týká předpisů, podle kterých sestry žily, nejdříve používaly stanovy gleisdorfského kláštera a teprve za dvacet let trvání kongregace (1909) došlo k vypracování nových stanov.

Činnost

Do roku 1909 se činnost sester nesla v duchu rozšiřování učitelské a vychovatelské činnosti (v Řepčíně postupně působily: škola obecná, měšťanská, mateřská, pracovna pro dívky, ze které se později vyvinuly kuchařsko-hospodyňské kurzy a učitelský ústav) a v duchu zakládání nových poboček, jako byl Vyškov, Klimkovice, Jesenec, Liptál a Praha - Azyl.

V roce 1908 byla kongregace přivtělena k dominikánskému řádu generálním magistrem Hyacintem Cormierem. Sestry se tak staly účastny všech duchovních dober řádu, ale také všech výsad, milosti a odpustků.

Válka

První světová válka přinesla sestrám potíže se sháněním potravin, ale jejich pedagogická činnost nebyla nijak omezována. Kvůli nedostatku potravin však v období války víc stagnovala základací činnost. Po ukončení válečného konfliktu se ve společnosti nové republiky objevilo hnutí „Pryč od Říma“. A objevily se požadavky na odstranění náboženství ze škol, na povolení rozluky manželství, zrušení celibátu a modlitby breviáře. Stát také odňal soukromým ústavům právo veřejnosti, což mělo pro tyto školy za následek úbytek studentek. V letech 1919-1921 pak docházelo i k zabírání prostor kongregace sloužících k výuce.

Počátek druhé světové války byl pro sestry zničující. Mnohé z domů kongregace se ocitly v říši a mnoho sester muselo ze svých klášterů utéci i se svými svěřenci do vnitrozemí často za velice divokých podmínek (podobně jako české obyvatelstvo). Zbytku klášterů byla postupně omezována činnost, často byly měněny na ubytovny vojáků či německých dětí a byla také zrušena většina škol. Válka také přinesla hlad a výslechy a v případě sestry Marie Dolanské i smrt v koncentračním táboře v Rawensbrúku.

Zrušení škol kongregace (většina 1942) a zabránění některých klášterů přineslo nutnost změny činnosti. Sestry se zapojily do domácí výroby a staly se největším producentem „Výrobního ústředí řádových ústavů“ v Praze. Vyráběly slaměné pantofle pro lazarety, dámské kabelky a tašky z lykocelu, ruční paličkované a plážové tašky a jiné.

Poválečné období

V poválečném období se postupně sestry snažily o obnovení všech původních činností. Znovu se otevřely školy a také sestry se v Praze a Brně vrátily na univerzity dokončit své vzdělání.

P. Metoděj Habáň, OP hned po válce usiloval o obnovení mnišské ženské větve našeho řádu, a tak kongregace na jeho žádost uvolnila k tomuto dílu tři sestry, které roku 1946 odjely do Velkého Března a později do Litoměřic vytvořit novou komunitu dominikánských mnišek.

Komunistický režim (1948 - 1959)

Po státním převratu 1948 došlo postupně k postátnění všech škol i zařízení kongregace, proto sestry začaly novou činnost ve formě katechezí. Definitivně je do izolace vešel rok 1950 se zákazem katechezí i vycházení a s roztržením kongregace na dvě části, přičemž polovina domů byla násilně vyvezena do Bohosudova (25. září 1950 bylo generální představené Kazimíře Havelkové nařizeno vystěhovat do dvou dnů sestry z deseti domů. Jako důvod se uváděly stížnosti na nedostatečné využití budov). Sestry podle chování úřadů očekávaly zásah proti sobě a pokusily se zajistit alespoň nejnужnější, přesto jejich snaha často vyšla naprázdno.

Ve vyhnanství sestry musely pracovat v okolních továrnách, a prakticky byly v permanentním domácím vězení. Začaly od státu pobírat za nucené zaměstnání plat, do té doby se kongregace živila z vlastních prostředků získávaných především prací na poli a ze soukromého vyučování.

Roku 1951 došlo k rozeslání malých skupinek sester podle věku do továren v pohraničí. Jejich tovární nasazení trvalo průměrně čtyři roky. Poslední sestry odešly z továrních provozů roku 1959. Tovární nasazení bylo typické nedostatkem času a soukromí a neustálým nátlakem ze strany státních orgánů, a to v některých případech i fyzickým. Navíc hned na počátku byly sestry odtrženy od představených, které státní bezpečnost umístila do Hejnic a izolovala nejen od okolního světa, ale také od ostatních sester, čímž chtěla komunity zvíkat a rozpustit. Společná internace s řeholnicemi jiných řádů paradoxně posílila vzájemné vztahy a vytvořila mnohá nová přátelství.

Nevyvezené kláštery většinou provozovaly sociální činnost, pro kterou by se těžko sháněl civilní personál. Často také (někdy nuceně) měly nevýhodnou polohu v pohraničí. Proto byly pouze postátněny, ale sestry v nich pracovaly dál. Jinou skupinku sester státní veřejnost použila k obsluze internovaných biskupů a kněží. Nikdo o nich v tomto období nevěděl, kde jsou (a to včetně jich samých). Mezi lety 1954 - 1959 prošlo devět sester nápravně-výchovnými zařízeními ministerstva vnitra. Režim totiž ohrožovaly „náboženskými podvracením.“

1960-1969

Po propuštění z továrních provozů se postupně v kongregaci vytvořily čtyři základní činnosti. V Broumově sestry vyráběly hostie, další činností bylo šití bohoslužebních rouch (parament). Třetí činností pak byla činnost ediční a překladatelská, která však kongregaci vynesla v dobách nesvobody množství domovních prohlídek, a nakonec také soud v osmdesátých letech. Poslední činnost kongregace v letech nesvobody byla charitativní a zdravotnická služba v sociálních ústavech.

Ke konci totality existovaly v naší zemi tři velké konventy kongregace (Broumov, Kadaň, Litoměřice) a tři menší domy (Podivice, Brno, Jablonné v Podještědí).

Zákaz přijímání dorostu omezil počet sester, a tím i rozvoj kongregace. Poslední obláčka (přijetí do kongregace) proběhla v roce 1950 v Řepčíně a další byla až 1968 a 1969. Po ní následoval opět zákaz. V osmdesátých letech se sestry rozhodly pro tajné přijímání dorostu a některé sestry z této skupiny směly být oblečeny roku 1988, kdy státní úřady povolily omezené přijímání dorostu.

K září roku 1989 dosáhla kongregace počtu 817 sester, které v ní v její historii žily.

Obnovení činnosti

Poslední období kongregace po roce 1989 je charakteristické snahami o obnovu činnosti, pro kterou byla tato řeholní společnost založena. Už roku 1990 se sestry vrátily z Broumova do svého vráceného domu v Bojkovicích a roku 1991 tu vznikla znovu první škola. Má sociální zaměření a vzdělání je ukončeno maturitou.

Do domu v Černé ulici v Praze se sestry navrátily taktéž a po rekonstrukci slouží jako internát pro středoškolačky. Sestry tu pracují jako vychovatelky. Dům v Brně - Veveří slouží jednak vysokoškolačkám jako kolej a jednak zde má sídlo generální správa kongregace. Malá komunita v Olomouci je útočištěm sester studujících a vyučujících na univerzitě a dvou starších sester.

Dům ve Střelčicích slouží jako domov pro staré spolusestry, které sem postupně byly staženy z jiných domů. V Jablonném v Podještědí je malý dům v blízkosti hrobu sv. Zdislavy.

K dnešnímu dni čítá kongregace 84 sester, z nich tři jsou ve formaci.

Spiritualita

Základním rysem dominikánské spirituality je život v duchu sv. Dominika. Tím je spojení rozjímavého a činného života - „**contemplata aliis tradere**“ - v perspektivě lásky k Pravdě - „**Veritas**“ - způsobem prohlubování znalosti Božích pravd - studiem - jejich předáváním - kázáním, apoštolátem.

Vstupem do společenství spojují sestry své síly k uskutečnění tohoto cíle. Svoji snahu zpečetují svým plným zasvěcením se Bohu veřejnými sliby čistoty, chudoby a poslušnosti.

Patronkou kongregace je **sv. Zdislava**. Narodila se v Křižanově asi v roce 1220, nebo po něm. Rodiče byli značně zámožní, vzdělání a velmi zbožní. Bylo jí asi něco přes patnáct let, když se provdala za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Přes svůj šlechtický stav byla ženou prostého života, dobroditelkou chudých i nemocných.

Snažila se co nejvíce ztotožnit s Kristem i jako manželka a matka čtyř dětí. Sjednocení s Kristem upevňovala modlitbou, čtením Písma sv., o kterém rozjímala, účastí na mši svaté a přijímáním svatých svátostí. Její život nebyl rozdvojen, jak tomu bohužel u mnoha křesťanů bývá, na část náboženskou a světskou, ale byl vpravdě křesťanský spojován živou vírou, nadějí a láskou. Radostně snášela oběti každého dne a konala skutky kajcnosti. Svým příkladným životem a vytrvalou modlitbou dovedla získat svého muže pro věc Boží. Řád sv. Dominika s apoštolským zaměřením si Zdislava tak oblíbila, že do něj vstoupila jako laická spolupracovnice, zůstávajíc ovšem v manželství. Zemřela r. 1252.

Její památku slavíme 30. května. Je též patronkou rodin a českého národa. **Atributy:** děti, manžel, kostel, vinná réva a břečťan, erb Ivíce; rozdatelka almužen chudým či ošetřovatelka nemocných.

Eduard Vladimír

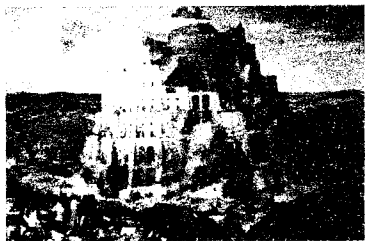
Biblický příběh o babylonské věži

Většina biblických příběhů (starozákonních i novozákonních) nepostrádá hlubokou duchovní dimenzi v konkrétních sociálních situacích. Jedním z těchto případů je starozákonní příběh o stavbě nejvyšší věže světa Babel (vyprávění o babylonské věži).

První starozákonní kniha Genesis napsaná pravděpodobně židovským vůdcem, kazatelem a filozofem Mojžíšem tvoří základní symbolickou stavbu náboženského výkladu světa a lidské společnosti, kdy hlavní postavou je Bůh jako vůdčí metafyzický zdroj tajemství lidského bytí a smyslu lidské existence v širokém rámci dějinných kausálních procesů a vztahů. Autor si klade otázku – co tvoří člověka, co ho přesahuje a co naplňuje. To jsou ostatně otázky, které si klademe i dnes my všichni.

Příběh o babylonské věži patří v celém Starém zákoně k nejkratším příběhům ve zhuťné literární formě. Celá tematická a kompoziční struktura příběhu je vybudována na propojení bájeslovného a pohádkového, mytologického i historizujícího. Zcela podstatným charakteristickým rysem zajímavého příběhu jest ta skutečnost, že v něm nevystupují konkrétní postavy se jmény (jako Abraham, Lot, Kain a Abel, Adam a Eva, Noe, Mojžíš, Rút, David a Goliáš, Samson, Gedeon, Jozue, Saul). Příběh postrádá (možná záměrně) ústředního hrdinu, s nímž by se mohl čtenář a věřící v jedné osobě identifikovat. Jiné starozákonní příběhy svého hrdinu v kladném či záporném smyslu mají. Postavy jsou bezejmenné. Negativní lidské vlastnosti (sobectví, pýcha, touha po moci a velikášství) jsou ve vyprávění zachyceny v přímé řeči: „*Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme. Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.*“ Tento kolektivní monolog ukazuje v metaforické zkratce charakterové vady lidské povahy – egoismus, sobectví, pýchu, touhu po velikášství a slávě. Jak aktuální i pro dnešní uspěchanou dobu. Příběh je součástí 1. kapitoly Genesis – Počátek.

Lidstvo je svou vzpourou proti Bohu potrestáno jako v příběhu o potopě světa – Bůh se rozhněvá tak, že spustí obrovskou ničivou vichřici a každý člověk začne mluvit jinou řečí. Příběh o budování Babelu a jeho pyšné tyčící se věži (lidé chtěli, aby se dotýkala nebes) nacházíme v Genesis (11, 11), kde je jméno vysvětleno ze slova balal (zmatek, chaos, směsice) a hebrejského slova Babel (brána Boží, což znamená Babylón). Dodnes nemáme ani z archeologických výzkumů jasný důkaz o tom, že město Babylon př. Kr. Výraz „bábelská nikde nenachází, obecně věže (migdol), jež má být pohanským kultem. snažili zničenou ale bez úspěchu. Někteří vidění žebříku a „brány (18) se zikkuratem, což byl existovalo ve 3. tisíciletí věž“ se ve Starém zákoně se však užívá k označení spojena s městem a jeho Cestovatelé všech dob se bábelskou věž lokalizovat, badatelé spojují Jákobovo nebes“ (Genesis 28, 11-18) typ stavby v Babelu a v dalších mezopotámských městech. Lidé si troufali sami zabezpečit svou existenci, ale jejich pýcha byla potrestána zmatkem. První věta vypovídá o jednom národě: „Celá země byla jednotná v řeči a činech.“ Druhá věta příběhu posouvá lineárně dál a ukazuje na kočovný styl života: „Když táhli na východ, našli v zemi Šineáru pláň a usadili se tam.“ Bůh potrestal pyšný národ tím, že každému vložil do úst jinou řeč. Tak byli lidé od sebe rozehnáni a museli opustit od smělého a ješitného plánu od budování města a nejvyšší věže světa.

Celý tento příběh se stal varujícím mementem pro lidi, kteří se spoléhají sami na sebe a nenalézají v sobě samých dostatek pokory a sebezapření pro ušlechtilé činy. Babel se stal symbolem (čili nedostavěná věž) lidské pýchy a nevyhnutelného morálního pádu člověka. Teologicky souvisel Babel se zmatkem a narušením harmonického společenství mezi národy a lidmi všech ras, jež se distancovali od Boha. Podle archeologických výzkumů se babylonská věž nalézala 12 kilometrů od starobabylonského města Hilly. Nalézá se tam nesmírná spousta neladných zřícenin a trosk pod názvem Birs-Nimrud, tj. Nimrodova věž. Možno ji spatřit na druhém břehu řeky Eufrat, na půl cestě z Bagdádu do Babylóna. To znamená, že historické jádro biblického příběhu (v tomto případě místo události) je pravdivé.

Základní leitmotiv tvoří myšlenka, že každá lidská domýšlivost a pýcha bude potrestána. Totiž pyšný člověk nežije v pokoře, ale staví na odív místo Boha sebe, uctívá sebe, nebo vládce. To se týká i národů, které staví na odív samy sebe (z toho plyne nacionalismus a šovinismus pramenící z národního sobectví).

A ještě jednu poznámku závěrem: Dne 16. února 1865 postavil neohrožený misionář-karmelitán nad touto stavbou sochu Panny Marie.

Prameny:

Bible. Praha 1991 (cit. s. 29)
Čtení z Písma svatého. Brno 1939
Nový biblický slovník. Praha 1996

Radim Častulík

Učící se Církev

4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Manželství nebo celibát? (2. čt. 1 Kor 7,32)

- o boji pocházejí od téhož Pána (KKC 1620)
- evangelijní rady – zasvěcený život
- řeholní život a sekulární společenství (KKC 914–933)
- hlásat Krále, který přichází (KKC 1618–1620)

UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

Kristus – Učitel (Lk 2,22–40; KKC 543–546)

„mé oči viděly tvou spásu... světlo...“

- všichni lidé jsou povoláni do Božeho království
- Boží království patří chudým a maličkým
- pozvání hříšníků
- mluví v podobenstvích

5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Andělé (KKC 328–336)

Ordinarium: svatý... Pán, Bůh zástupů

- existence andělů – pravda víry
- Kristus – a s ním všichni andělé
- andělé v životě Církve

6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Úcta k duši druhého – pohoršení (2. čt. 1 Kor 10,31 – 11,1; KKC 2284–2287)

- vědomé uvádění druhých do hříchu
- pohoršení ve společenských strukturách (zákon, instituce, móda, veřejné mínění)
- zneužití moci k nátlaku pro špatné jednání

7. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Povinnost k pravdě (2. čt. 2 Kor 1,18–22; KKC 2465–2492)

- žít v pravdě
- vydávat svědectví pravdě
- porušení pravdy
- úcta k pravdě

REDAKCE DĚTEM

POKOUŠENÍ NA POUŠTI

Poté, co byl Pán Ježíš pokřtěný Janem Křtitelem a předtím, než začal kázat, šel na poušť, aby se zde o samotě modlil a připravoval se na svou budoucí činnost. Tento jeho pobyt na poušti trval čtyřicet dní, to je stejný počet dnů, jako má doba postní, kdy se připravujeme na oslavu jeho zmrtvýchvstání. Během té doby, co přebýval na poušti a modlil se, přišel k němu ďábel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ Pán Ježíš měl během tak dlouhého postu už určitě veliký hlad a toho ďábel využil, když chtěl narušit jeho modlitbu, a proto jej pokoušel. Ale Pán Ježíš mu na to odpověděl: „Nejenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ *Tím chtěl říci, že člověk má nejenom tělo, které se potřebuje najíst, ale i nesmrtelnou duši, která potřebuje také nakrmit. A nejlépe ji můžeme nakrmit právě modlitbou a postem. Ona pak roste a sílí, i když ji nevidíme a nemůžeme to nijak dokázat.*

Potom ho vzal ďábel na vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a řekl mu: „Toto všechno ti dám, když padneš na kolena a budeš se mi klanět.“ Pán Ježíš mu odpověděl: „Jdi z cesty, satane, neboť je psáno: Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“ *A to platí také pro nás, že máme uctívat Pána Boha. My se ale někdy klaníme také ďáblu, když jsou pro nás důležitější pomijivé věci (počítač, televize,...) než Pán Bůh. Když raději později vstáváme nebo se do noci díváme na televizi a už nemáme čas na modlitbu – rozhovor s Pánem Bohem.*

Nakonec vzal ďábel Pána Ježíše na vrcholek chrámu a řekl mu, ať skočí dolů, a tak dokáže, že je Boží Syn. Protože jestli je opravdu Boží Syn, tak jej andělé zachrání. Pán Ježíš mu na to odpověděl, že je v Písmu napsané, že nikdo nemá Pána Boha pokoušet. *Také my jej pokoušíme, pokud se zbytečně vystavujeme nebezpečí a spoléháme na to, že nám Bůh pomůže. Třeba nebezpečnou jízdou na kole nebo na skejtu, když se nenaučíme na písemku...*

Když Pán Ježíš ďábla odehnal, přistoupili k němu andělé a začali ho obsluhovat. *Také nás, když přemůžeme svou lenost, nechut' k nějaké práci či modlitbě, Pán Bůh za naši snahu a vytrvalost odmění. Někdy třeba hned a někdy až za nějakou dobu.*

JIDÁŠ ISKARIOTSKÝ- APOŠTOL

význam jména: pochválený

Jidáš patřil mezi apoštoly, tzn. ke skupině těch, které si Ježíš vybral jako nejbližší druhy a spolupracovníky. Nakonec však Pána Ježíše zradil. V evangeliích je napsáno, že jej prodal kněžím za 30 stříbrných. Při poslední večeři jej Ježíš označil za zrádce a říká o něm, že by pro něj bylo lepší, kdyby se vůbec nenarodil. Jidáš poté odešel pro vojáky, které pak přivedl do Getsemanské zahrady. Zde Ježíše polibkem zradil. Později se svého činu zhrzil, peníze vyhodil a oběsil se. Dále je také tím učedníkem, který v Betánii protestuje proti zbytečnému plýtvání drahocenným olejem. Byl totiž pokladníkem a ze společných peněz sám bral (J 12, 3-6).

Jidáš byl člověk, který měl velmi rád peníze a majetek. Tato jeho láska k majetku byla větší než láska k přátelům a k Bohu. Nechováme se i my podobně? Když dostanu něco dobrého, dokáži se rozdělit? Když dostanu něco nového, třeba kolo, dokáži je půjčit kamarádovi? Nemám to kolo raději než Pána Boha (raději jsem venku na kole a nejdu na mši svatou)? Majetek a peníze nejsou špatné, ale člověk se musí mít na pozoru, aby vždy nejprve měl rád Pána Boha, pak všechny své blízké a až potom všechno ostatní.

Jidáš se oběsil, protože byl zoufalý z toho, co udělal. Nevěřil v Boží lásku a milosrdenství. Kdyby hned, jak si uvědomil svůj hřích, šel za Pánem Ježíšem a odprosil ho, Ježíš by mu s radostí odpustil. Bůh totiž dokáže odpustit každou špatnost a vždy, když k němu přijdeme, nás radostně zpět přijme za své děti.

SAMARSKÁ ŽENA U STUDNY

Mezi Židy a Samaritány panovalo dlouho nepřátelství. A lidé si už ani nepamatovali proč, ale věděli, že s lidmi z toho druhého národa se nesmějí stýkat. Pán Ježíš jednou procházel samsarskou krajinou. Byl velmi unavený, a tak se zde posadil u jedné studny, aby si odpočinul. Učedníci šli mezitím něco koupit do města. Vtom ke studni přišla jedna samsarská žena. Pán Ježíš ji poprosil, jestli by mu dala trochu napít. Ona poznala, že je to Žid a velmi se podivila: „Jak ty, Žid, po mně můžeš chtít, abych ti nalila vodu?“ On jí na to odpověděl: „Kdybys věděla, kdo tě žádá o vodu, prosila bys ty jeho, aby ti dal vodu živou. Protože kdo se napije té vody, kterou mu já dám, už nebude nikdy žíznit.“ *Samařanka bylo z jeho řeči trochu zmatená, protože vůbec nevěděla, o čem to mluví. Poznala ale, že je to veliký prorok. A zeptala se ho, kde se mají modlit. Protože Židé tvrdili, že v Jeruzalémě a Samařané zase, že na tamější hoře.*

Pán Ježíš jí na to odpověděl, že není důležité, aby se lidé modlili v Jeruzalémě nebo na jejich horách. Lidé se mohou modlit všude. Důležité je, aby se modlili s upřímným srdcem. Tak si spolu dál povídali a samsarská žena uvěřila tomu, že Pán Ježíš je ten zachránce, o kterém mluví proroci a běžela, aby to řekla všem lidem, které potká. Ti jí sice moc nevěřili, ale přesto s ní šli, aby se na Ježíše podívali. Jakmile jej viděli a slyšeli, co říká, uvěřili také oni tomu, že Ježíš je Mesiáš.

Pán Ježíš mluvil se Samařankou o modlitbě. Řekl jí, že na modlitbě je nejdůležitější to, aby byla upřímná. Dnes se křesťané modlí spoustu modliteb a někteří se dohadují, která je lepší, jiní si zase myslí, že se musí všechny každý den pomodlit. Pán Ježíš po nás ale nechce, abychom od rána do večera přefíkávali naučené modlitby, ale abychom celý den strávili s ním tak, že si na něj vzpomeneme. Také bychom se měli každé ráno a večer zastavit, abychom Pánu Bohu věnovali trochu víc času než jen myšlenku nebo vzpomnutí si. V tento čas je dobré pomodlit se nějakou naučenou modlitbu a pak také říct Pánu Bohu něco vlastními slovy. Třeba mu ráno povyklat, na co se těším a z čeho mám strach, a večer zase, co se mi za celý den stalo, co se mi povedlo, z čeho mám radost, a nebo naopak, co se mi nepovedlo a za co jej chci odprosit.

NIKODÉM

význam jména: dobyvatel lidí

Nejvic posluchačů měl Pán Ježíš mezi chudými a prostými lidmi. Vzdělání farizeové v něm viděli velkou konkurenci. Protože stejně jako oni učil o Pánu Bohu a o tom, jak

má člověk žít, aby se Bohu líbil. Pán Ježíš o tom všem uměl daleko lépe mluvit, a tak lidé raději chodili za ním než za židovskými učiteli. Ti jej proto neměli rádi a raději se mu vyhýbali. Byl mezi nimi i jeden farizej, jmenoval se Nikodém, a ten si s Pánem Ježíšem strašně moc chtěl popovídat o Pánu Bohu a o všem, co Ježíš říká lidem. Ale tento Nikodém se bál, aby mu to pak ostatní farizeové nevyčítali. Proto přišel k Pánu Ježíši v noci, kdy už všichni spali. Pán Ježíš celé dny chodil krajem a učil a v noci si potřeboval odpočinout. Ale když Nikodém zabušil na dveře, ochotně mu otevřel a povídal si s ním o všem, co ho zajímalo. Během hovoru mu Pán Ježíš řekl, že pokud se někdo znovu nenarodí, nemůže přijít do nebeského království. Tomu Nikodém nerozuměl a zeptal se, jak se má znovu narodit. Vždyť to už nejde. Pán Ježíš touto větou chtěl říct, že ten, kdo se chce dostat do nebe, musí úplně změnit svůj život, jako kdyby se narodil znova. *Měli bychom mít snahu úplně se změnit a nebýt už tou bývalou Maruškou, Aničkou, Liďuškou, která neposlouchá maminku a hádá se s kamarádkou, nebo bývalým Honzíkem, Pavlíkem nebo Michalem, který doma zlobí a nedává pozor ve škole. Teď máme být už novými lidmi, poslušnými, radostrýnnými, přátelskými a pracovitými, jako byl Pán Ježíš. Možná se nám to nepodaří hned napoprvé, ale důležité pro Pána Boha je, abychom se o to snažili. A když se budeme každý den snažit trochu víc, tak se to nakonec podaří.*

LAZAR

význam jména: Bůh pomohl

Nedaleko Jeruzaléma stála vesnice Betánie a zde žili sourozenci Marie, Marta a Lazar, kteří byli Ježíšovi blízkými přáteli. Jednou Marie s Martou poslaly Ježíši vzkaz, že je Lazar těžce nemocen. Ale on zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl, a až potom se k nim vydal. Když Marta uslyšela, že Ježíš k nim přichází, rozběhla se za ním a řekla mu: „Pane, kdybys byl zde, můj bratr by neumřel.“ Ježíš jí na to odpověděl, že její bratr vstane. Marta řekla: „Věřím, že vstane v poslední den.“ Pak zavořila svou sestru Marii. Ta mu řekla to samé, co její sestra: „Pane, kdybys byl zde, můj bratr by neumřel.“ A všichni kolem se rozplakali nad smrtí Lazara. Také Ježíš se rozplakal a požádal je, aby jej zavedli k Lazarovu hrobu. Když přišli ke hrobu – jeskyni zavalené kamenem, Ježíš jim řekl: „Odvalte kámen.“ Marta však namítala: „Pane, už bude v rozkladu, vždyť už je tam čtvrtý den.“ Ježíš ale trval na otevření hrobu. Když kámen odvalili, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven.“ A tu Lazar vyšel z hrobu. Byl celý ovázaný plátnem a tvář měl zahalenou šátkem. K Lazarovi pak přicházelo velké množství lidu a mnoho židů uvěřilo v Ježíše jako Božího Syna.

Jednou ale Lazar zemřel a zemřely i jeho sestry Marie a Marta. Také my jednou zemřeme. Každý člověk zemře. Nikdo ale neví, kdy to bude. Možná se zítra vybourá autobus, ve kterém pojedeme do školy, a možná zemřete za padesát let, kdy už budete babičkami a dědečky a budete mít vnoučátka. Jedno ale všichni víme. Víme, že v poslední den přijde Pán Ježíš opět ne zem a všechny lidi vzkřísí. Pak budeme všichni spolu, všichni budou zdraví, nikoho nebude nic bolet. Všichni se budou mít rádi a budou šťastní, protože budou v nebi s Pánem Bohem, kterého na vlastní oči uvidí.

Lazar vstal z hrobu díky tomu, že měl rád Ježíše a přijímal jeho lásku. Když já budu mít rád Ježíše, tak za ním mohu přijít do Božího království a budu žít i po smrti.

Pogánky

FARNOST VALAŠSKÉ KLOBOUKY
Vás srdečně zve na divadlo jednoho herce

JAK NÁS ĎÁBEL STÁLE POKOUŠÍ

Představení vychází z knihy C. S. Lewise
Rady zkušeného ďábla

Účinkuje: Miroslav Gabriel Částek

Kostel Povýšení sv. Kříže Val. Klobouky
pátek 13. března 2009 v 18.30 hod.
vstupné dobrovolné

V sobotu 14. března pojedeme na Pout děkanátu za nová kněžská povolání a obnovu rodin do Štípy.

V pátek 27. března ve 20 hodin bude mše svatá pro mládež. Mše svatá v latině bude předcházet křížová cesta s hudebními videoklipy.

V sobotu 28. března se uskuteční křížová cesta na Dělanovec.

V sobotu 4. dubna bude v naší farnosti zpovědní den.

Podrobnější informace k těmto akcím se dozvíte v ohláškách a na webových stránkách farnosti.

Děkanátní středisko Centrum pro rodinu
Vás srdečně zve na

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU PRO MANŽELE

21. března 2009 v Brumově

Přednášet bude P. Pavel Ambros, Th.D.

Začátek v 9.00 v kostele.

Možnost svátosti smíření.

Přihlašovat se můžete do 16. března
na tel: 732 127 091 nebo email: ceprovalk@seznam.cz

Modlitby nemocných

Úmysl na březen: Ať modlitba, konání dobra a sebezápor prohloubí naše poznání, jak správně žít lásku k Bohu, lidem i k sobě samému.

V měsíci únoru 2009 byli pokřtěni:

Šárka Válková z Val. Klobouk

Ema Ptáčková z Ostravy

Nela Vaculíková ze Smoliny

Kristýna Mačková ze Smoliny

Jakub Hrbáček z Val. Klobouk

Petr Hrbáček z Val. Klobouk

Patrik Šlížek z Vysokého Pole

Daniel Bartošek z Lipové

Nela Čížová ze Študlova

V měsíci únoru 2009 byli sezdáni:

Edin Taletovič ze Sisaku (Chorvatsko) a Silvana Beleská z Val. Klobouk

Jaroslav Bartošek z Lipové a Monika Bartošková z Lipové

Michal Chupík z Horní Lidče a Miroslava Šarátková ze Smoliny

V měsíci únoru 2009 byli pohřbeni:

Františka Mačková ze Študlova, nar. 1914

Josef Hrabina z Val. Příkaz, nar. 1931

Ludmila Bačová z Poteče, nar. 1952

Františka Bednářová z Val. Klobouk, nar. 1933

Jan Zvonek z Val. Klobouk, nar. 1921

Jan Gajdošík z Lipiny, nar. 1941

Rosalie Lacková z Val. Klobouk, nar. 1929

František Filák z Val. Klobouk, nar. 1934

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ: 766 01, tel. 739 245 902. e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Stanislav Zatloukal, Mgr. František Dostál, Mgr. František Mikulčík, Milena Novosadová, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Namícty příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.